

ופגזי-סרק, אלא כל חפץ קשה הנמצא על הקרקעית. במשך השנים התקבץ שם אוסף עצום. על לוח גדול באוניית-הפיקוד, עבדאל, רשום מיספר עצום של "מגענים", הכוללים בצד מוקשי נ"ט ונ"א גם חפצים כמו "גזר-עץ", "אלמוגים", "סל", "חבית של 50 ליטר" ו"ארגז תפוזים". רק כ־15 אחוז מן המציאות הן מסוכנות.

שיאכלו

את הדייסה

בתעדה, כימקט נסתיימה עבודתם של מחפשייהמוקשים. רק לשש הספיר נות הסובייטיות במיפרץ סואץ, שהגיעו לעבודה באיחור, יש עוד עבודה. "שיאכלו בעצמם את הדייסה שבישלו", אמר רב־חובל בריטי, להסכרת עבודתם הנפרדת. "הרוסים לא ייכנסו עוד לעולם התעלה".

אמר קצין מצרי לעיתונאים זרים. למצרים אין פינוי התעלה עולה אף פרוטה. אבל הניקוי הוא רק צעד ראשון להכשרתה. אמנם, המומחים טעו כאשר סברו שיהיה צורך בעבודות־חפירה נרחב, בות, לסילוק החול שהצטבר — כפי שהאמינו — בתעלה במשך שבע שנות שיתוקה. אבל יש מיכשולים אחרים.

קודם כל, יש לסלק את עשר גרוטאות האוניות המוטלות בתעלה. הגדולה שבהן, האונייה מכה בת 11 אלף טון, כבר נחתכה לתריסר חתיכות נפרדות, שאפשר להזיזן. גם את הגשר היבשתי, שהקים צה"ל בימי המלחמה, והחוסם את המעבר, יש לסלק. הוצ' מזה ממלא את מאה ושישים הקילור־מטרים של התעלה ציוד צבאי מכל הסוגים — טאנקים, תותחים, משאיות. "זהו פח־אשפה ענקי", אמר מפקד בריטי.

המפקד האמריקאי הוא, בכל זאת, אי־טימי. הוא מקווה למסור את התעלה כולה עד חודש דצמבר השנה. מוכנה לשימוש. אז תוכל לשרת שוב את השייט כמו לפני מלחמת ששת־הימים: לאוניות עד לעומק של 38 רגל (כ־11.5 מטר). המחיר הכולל

ראייה ומישוש. שלושה צוללנים שוחים זה בצד זה, על פני הקרקעית, ומחפשים מוקשים בחול. כשהם מגלים משהו, הם מסמנים את המקום בעזרת מצוף של פקק. הצוללנים ממשיכים בשחייה. כשהם גומרים לבדוק קילומטר, באה יחידת־הפיצוץ. צוללן יורד אל מתחת למצוף, מניח מסביב המוקשים על קרקעית התעלה. מניח מסביב ארבעה עד שמונה ק"ג דינמיט, ומפוצץ את כל המיטען. ההיילים המצריים, המשי־תעממים במידבר לאורך התעלה, מלווים כל פיצוץ כזה במחאות־כפיים.

כל צוללן מקבל, עבור עבודה מסוכנת זו, שכר חודשי של 3000 ל"י, ובנוסף של ישי ל"י עבור כל יום של פעולה. כל האנשים משרתים בחיל־הים הצרפתי. הבעיות של הבריטים מסובכות יותר. המכשירים שלהם אינם מגלים רק מוקשים

רוסים תרמו מוקשים נגד־אנשים ונגד־טנקים, מהם בגודל גלגל של מכונת־קטנה. על כך נוספים פגזים ופצצות ללא־ספור שלא התפוצצו, ומצבורי תחמושת.

גזר־עץ

וארגז תפוזים

בתעדה עצמה נעשית העבודה על־ידי הבריטים והצרפתים.

הבריטים עורכים חיפושים שיטתיים לאורך ערוץ־הנסיעה, שעומקו 10 עד 13 מטר, בעזרת מכשיר־סונאר. כשהם מגלים חפצים חשודים, הם שולחים צוללנים. הצרפתים בודקים את השטח התת־ימי שבין הגדות ובין נתיב־ההפלגה, שעומקו כשלושה מטר. הם פועלים בשיטה של

החבלנים המצריים

עושים את עיקר העבודה לניקוי שתי גדות התעלה מן המוקשים, הפגזים והפצצות ה־פזורים לאורך נתיב המים. בתמונה: החבלנים המצריים מתכופפים בעת פיצוץ מוקש.

מנופי ענק מפרקים את ה"גשר היבשתי" שבנה צה"ל אחרי עליחת התעלה